

заедно с Неман помощта си на аламаните... Защото нашата бран с гърците едва сега започва... - пошъпна тихо Асен, като се разхождаше замислено. - А когато имаш един силен враг, вторият ти става излишен.

Белгун бе мъдър като славните си прадеди от първото царство.

Глава XVI

Княз Белота проследи с радостен поглед тънката ^{Осанка} ~~фигура~~ на сестра си, която отиваше да донесе тепсията с точеното и, като се усмихна, каза извърнат към жена си:

- Сецаш ли се, Зоя, защо Иванко почна да зачестява непоследък у нас?

- Човек трябва да е съвсем глупав, за да не се догади, - отвърна ромейката, която в това време пригладдаше за последен път черните си дълговидни вежди и прибави на ума си - по-добре стана, че Мария сега е у нас, за да се залъгва Белота.

- Но аз съм ѝ определил друг, по-достоеен жених - продължи князът. - Знаеш ли кой е? От царското семейство!

- Добромир ^{Хрис} ли?

- Не. Добромир е буен, лекомислен момък. И после Мария няма да го хареса. Не. Друг.

- Борил?

- Да. Синът на Асеновата сестра. Вече няколко пъти той ми загатва. И Асен също.

Зоя дигна рамене. Все едно ѝ беше, кой ще вземе Мария. Нали Иванко ѝ се кле, че обича само нея?

Девојката влезе отново и сложи сладкото на трапезата. Тя беше дребно, слабичко момиче, с детска уста и светли като синчец очи. Златистопепелявата ѝ коса падаше в две едри плитки чак